

rovněž jest účasten abolicie podle shora uvedeného rozhodnutí, jsou-li tu jinak podmínky v něm vytčené. Nutno proto s hlediska těchto zvláštních okolností případu zkoumati, zda nebylo trestního zákona přijetím mírnější kvalifikace přes to použito nesprávně v neprospěch obžalovaného, aniž lze se před rozřešením této otázky vůbec zabývatí těmi částmi zmateční stížnosti, jež se týkají trestných činů, u nichž případná abolicie není předem vyloučena. Soud prvé stolice bere ohledně přestupku podle § 314 tr. zák. za zjištěno na základě výpovědi četnického strážmistra P-y, že obžalovaný pronesl závadný výrok sice již po vyzvání k rozchodu a po bodákovém útoku, avšak při jeho služebním výkonu v době, kdy měl lid k odchodu. Z tohoto skutkového zjištění měl však správně soud prvé stolice usouditi, že shluknutí nebylo ještě skončeno, vždyť četnický strážmistr měl ještě lidi k odchodu, z čehož viděti, že se ještě zdráhali uposlechnouti výzvy k rozchodu. Když pak obžalovaný za těchto okolností k četnickému strážmistru pronesl výrok v rozsudku zjištěný, bylo na místě uznati, že se takto při zdráhání se rozeiti pustil se stráží do slovní potýčky, a že se tedy dopustil přečinu podle § 284 tr. zák. Odsouzení pro sbíhající se přestupek podle § 314 tr. zák. bylo právně pochybeným a rozsudek je v tomto bodu zmatečným podle § 281 čís. 10 tr. ř. Tato správná kvalifikace může v souzeném případě se zřetelem na možnost použití shora uvedeného rozhodnutí býti pro obžalovaného příznivější. Než zrušovací soud vzhledem ku případné abolicí nemůže vynéstí výrok odsuzující podle § 284 tr. zák., nemůže však také ponechatí v platnosti nesprávnou kvalifikaci, která je v souzeném případě v neprospěch obžalovaného. Bylo tedy zrušiti rozsudek soudu prvé stolice ve výroku o uvedeném trestném činu podle § 314 tr. zák. a ve výroku o trestu, a věc vrátiti příslušnému soudu první stolice, by za změněného stavu věci rozhodl o otázce abolicie. Jenom kdyby podmínky abolicie shledány nebyly, nastala by možnost a potřeba rozhodovati o těch částech zmateční stížnosti, které se týkají trestných činů podle § 283 tr. zák. a podle § 1 zák. čís. 309/1921 sb. z. a n., což by, dokud nebylo právoplatně rozhodnuto o abolicí podle odstavce II-1 rozhodnutí presidenta republiky ze dne 2. června 1927, vůbec ani nebylo přípustným. Zrušením napadeného rozsudku v rozsahu výroku staly se prozatím bezpředmětnými jak zmateční stížnost obžalovaného, pokud čelí proti odsouzení pro přečin podle § 283 tr. zák. a přestupek útisku podle § 1 zák. čís. 309/1921 sb. z. a n., tak i jeho odvolání z výroku o trestu, jakož i z výroku o nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu a odkazují se proto na hořejší rozhodnutí. Jen v případě, že by soud prvé stolice i za nynějšího stavu věci podmínek abolicie neshledal, nastala by nutnost, předložiti spisy znovu soudu zrušovacímu, by o těchto opravných prostředcích i v ostatních směrech rozhodl.

Čís. 3050.

Trestnou činností podle § 201 a) tr. zák. jest vědomé použití falšované soukromé listiny za účelem oklamání a v úmyslu poškoditi; jest

lhostejno, zda byl pachatel falšovatelem sám, či zda dal podnět k falšování osobou třetí; nevyžaduje se skutečné uvedení v omyl a způsobení škody.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1928, Zm I 685/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 11. října 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 písm. a) a 203 tr. zák.

Důvody:

Námítkou, uvedenou pod důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř., že poukaz nalézacího soudu na výpověď svědka Antonína K-a o na nález a posudek znalců písma nestačí k odůvodnění, proč nemá nalézací soud za hodnověrné výpovědi svědků, příbuzných obžalovaného, dosvědčující jeho obhajobu, brojí zmateční stížnost nezákonným způsobem (§ 288 čís. 3 tr. ř.) proti volnému ocenění výsledků řízení nalézacím soudem (§ 258 druhý odst. tr. ř.), neprovádí však takto žádný z důvodů zmatečnosti podle § 281 tr. ř. Týmž důvodem zmatečnosti vytýkaného rozporu rozsudku se znaleckým dobrozdáním není. Na jeho základě nalézací soud prý neprávem uznal na zločin podvodu podle § 201 a) tr. zák., který předpokládá přímé falšování soukromých listin, kdežto znalci uvedli, že nemohou se vší určitostí prohlásiti, že obžalovaný padělal sporný podpis. Správně nalézací soud usoudil ze znaleckého posudku, jen na to, že sporný podpis Antonína K-a byl napsán cizí rukou podle protlačeného vzoru jeho prvního podpisu; přesvědčení o tom, že jedině obžalovaný učinil tento podpis v zápisu své knihy, čerpal nalézací soud z dalších v rozsudku uvedených okolností, takže zmatek podle § 281 čís. 5 tr. ř. vytýkán je v tomto směru bezdůvodně. Pokud zmateční stížnost — patrně s hlediska § 281 čís. 9 a) tr. ř. — dovozuje, že tu není skutkové podstaty podle § 201 a) tr. zák., protože tento § (toto trestní ustanovení) předpokládá přímé falšování soukromé listiny, kdežto znalci nemohli určitě potvrditi, že právě obžalovaný podpis Antonína K-a padělal, stačí poukázati na zjištění nalézacího soudu, že stěžovatel podpis sám učinil, po případě cizí osobou učiniti dal. Již z podstaty § 201 a) tr. zák. jakožto druhu podvodu vysvítá zřejmě, že trestná činnost spočívá ve vědomém použití falšované soukromé listiny za účelem oklamání a v úmyslu poškoditi, takže jest zcela lhostejno, zda byl pachatel falšovatelem sám, či zda dal podnět k falšování osobou třetí. Jelikož pak obžalovaný falšované listiny, předloživ ji při roku ve svém sporu s Antonínem K-em jako důkaz soudu za účelem oklamání, skutečně použil, jde tu o zločin dokonaný, nikoli, jak stížnost podle § 281 čís. 10 tr. ř. uplatňuje, o pouhý pokus podvodu, ježto tento zločin, jak již z doslovu § 201 a) tr. zák. vyplývá, nevyžaduje skutečné uvedení v omyl a způsobení škody.